

KARTA EWIDENCYJNA ZABYTKU NIERUCHOMEGO
WPISANEGO DO REJESTRU ZABYTKÓW

3. Miejscowość

KĘDZIERZYN-KOŹLE

1. Nazwa

**ZESPÓŁ ŚLUZY BLIŹNIACZEJ
DWUKOMOROWEJ „SŁAWIĘCICE”**

2. Czas powstania

**1935–1938/ok.
/1941**

4. Adres

Śluza „Sławięcice”, 47–230 Kędzierzyn-Koźle
Km 15,11 Kanału Gliwickiego

nr ewidencyjny działki

nr księgi wieczystej

11. Sytuacja: 1 – śluza dwukomorowa bliźniacza, 1A – głowa dolna, 1B – głowa górna, 2 – budynki mieszkalne z gospodarczym, 3 – pompownia do przerzucania wody z dolnej do górnej sekcji kanału, 4 – jaz segmentowy upustu do kanału ulgi, AD – awanport dolny, AG – awanport górny

5. Przynależność administracyjna

województwo opolskie

powiat kędzierzyńsko-kozielski

gmina Kędzierzyn-Koźle

6. Współrzędne geograficzne

N 50° 22' E 18° 19'

7. Poprzednie nazwy miejscowości

**Slawentzitz/Ehrenforst
(ob. dzielnica Kędzierzyna-Koźle)**

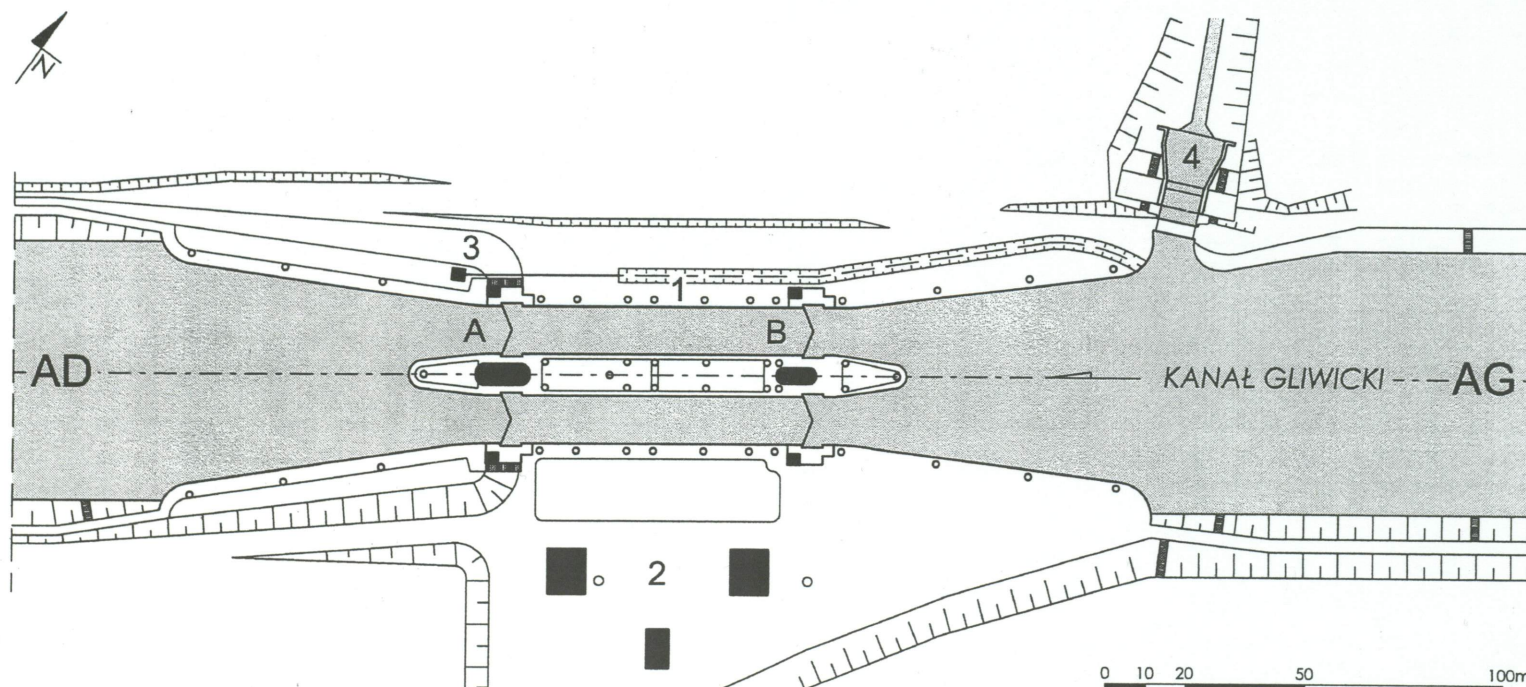
8. Właściciel i jego adres

**Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w
Gliwicach
Ul. H. Sienkiewicza 2
44–100 Gliwice**

9. Użytkownik i jego adres

**Zarząd Zlewni Kłodnicy i Kanału
Gliwickiego w Kędzierzynie-Koźlu
Ul. Chełmońskiego 1
47–220 Kędzierzyn-Koźle**

10. Formy ochrony

O historii budowy Kanału Gliwickiego, jego trasie i rozwiązaniach inżynieryjno-technicznych – patrz karta zespołu śluzy „Kłodnica”.

Budowę zespołu śluzy „Sławięcice” zainicjowano już w 1935 r., choć nie prowadzono wówczas jeszcze żadnych robót ziemnych w tym rejonie kanału. Wykonano wówczas jedynie awanporty górny i dolny wraz z jazem segmentowym do upustu wód z kanału do kanału ulgi, nadto prace ramowe w obrębie komór śluz oraz ankrowanie ich ścian. Rozpoczęła się też budowa domów mieszkalnych załogi obsługującej śluzę, zakończona w 1936 r. W tym roku zainicjowano i niemal kompletnie wykonano roboty betonowe. W przeciwieństwie do prac betonowych na śluzie „Nowa Wieś”, gdzie beton podawano taśmociągami transportowymi, na śluzie „Sławięcice” zastosowano bardzo nowoczesną metodę podawania betonu za pomocą 2 pracujących przemiennie pomp, tłoczących mieszaninę ruchomym rurociągiem do miejsc jej rozprowadzenia. W 1937 r. kontynuowano prace budowlane, kończąc budowę głowy dolnej i budynku sterowni, podobnie jak w Nowej Wsi, oblicowanych jeszcze w tym samym roku granitem. W obydwu głowach osadzono wrota i rozpoczął się montaż urządzeń maszynowych do napędu wrót. W zimie 1937/1938 całość robót sfinalizowano, dzięki czemu z początkiem kwietnia 1938 r. śluza „Sławięcice” została oddana do eksploatacji, pracując wówczas jeszcze w obrębie czynnego Kanału Kłodnickiego. Podobnie jak w wypadku pozostałych śluz, także i „Sławięcice” zostały zaprojektowane szczegółowo przez berliński Instytut Doświadczalny ds. Budownictwa Wodnego i Okrętowego (*Versuchsanstalt für Wasserbau und Schiffbau*). Sama śluza otrzymała jednak rozwiązania techniczno-budowlane identyczne ze śluzami „Nowa Wieś” i „Rudziniec”, ponieważ pracowała na niemal równym spadzie (6,25 m). Zbudowana w latach 1935–1938 śluza kosztowała ok. 2,2 mln marek.

Ciąg dalszy tekstu w załączniku nr 1

Sytuacja: Zespół śluzy „Sławięcice”, czyli śluzy nr III, na Kanale Gliwickim położony jest w jego dolnym odcinku, w km 15,11, a więc ok. 7,3 km powyżej – na pn. wsch. – od śluzy nr II („Nowa Wieś”) i ok. 1,1 km poniżej – na pd. zach. – od portu wzgl. zimowiska barek, ulokowanego na prawym brzegu kanału, w Ujeździe. Zespół usytuowany jest kilkanaście km na pn. wsch. od centrum Kędzierzyna-Koźła, w dzielnicy Sławięcice, 0,5 km powyżej (na wsch.) od stalowego mostu drogowego na trasie Sławięcice – Zalesie Śląskie. Po pn., stronie śluzy ciągnie się w odległości ok. 0,3 km meandrująca Kłodnica, połączona z korytem Kanału Gliwickiego przez jaz segmentowy i kanał ulgi. Bezpośrednie otoczenie kompleksu budowlanego tworzą od zach. dolny awanport śluzy, od wsch. górny awanport, od pn. zadrzewione wzniesienie terenu ze skarpą, natomiast po pd. wyraźny płaskowyż z drogą dojazdową do śluzy, dalej łąki i pola usiane licznymi schronami wartowniczymi z okresu II wojny światowej, zaś w odległości ok. 0,4 km ciągnie się zabudowa miejscowości Sławięcice.

W skład zespołu śluzy „Sławięcice” wchodzi: 1) śluza 2-komorowa bliźniacza z awanportem dolnym i górnym (1935–1938), 2) 2 budynki mieszkalne dla załogi z budynkiem gospodarczym (1935–1936), 3) budynek stacji pomp do przerzucania wody z dolnej do górnej sekcji kanału (ok. 1941 r.), 4) jaz segmentowy 1-przęsłowy upustu wód powodziowych do kanału ulgi i dalej koryta Kłodnicy wraz z betonową kładką (1935–1936).

Centrum zespołu wyznacza właściwa śluza, która położona jest w osi kanału, dłuższą linią w kierunku wsch. – zach. Jej lokalizacja i ukształtowanie terenu, wyznaczone wyraźnym wzniesieniem po stronie pn., zdeterminowały układ pozostałych elementów kompleksu. Następstwem takiego położenia były 2 awanporty poprzedzające śluzę od górnej (wsch.) i dolnej (zach.) wody, a będące *de facto* poszerzeniem kanału do szerokości użytecznej ok. 56 m na długości ok. 200 m. W obrębie awanportów wykonano kierownice i cypłe międzykomorowe prowadzące do komór śluzy oraz wbito dalby, uniemożliwiające osiadanie statków na mieliźnie brzegowej. Po pn. stronie komór śluzy znajdują się relikty rowu, którym płynęła woda z rurociągu z pompowni do zasilania górnej sekcji kanału, a dalej podwyższenie terenu porośnięte drzewostanem. Za zalesioną skarpą występuje obniżenie terenu z polami i łąkami, przecięte meandrującą Kłodnicą i poprowadzonym do niej kanałem ulgi, uchodzącym do rzeki na pn. wsch. od zespołu śluzy. Upust wód z kanału do koryta ulgi wykonano 1-przęsłowym jazem segmentowym, usytuowanym w pn. brzegu awanportu górnego, ok. 100 m od osi śluzy. Jaz zabudowano w betonowej rynnie, przekrytej na wysokości ruchomego segmentu betonową kładką. Z kolei na podwyższonej płaszczyźnie wykonanej po pd. stronie komór śluzy wzniesiono 2 budynki mieszkalne dla jej obsługi. Domy (2-rodzinne) rzutem zbliżone są do prostokąta, położonego dłuższą osią południkowo, a ich bezpośrednie otoczenie od pd., wsch. i zach. stanowią bezplanowo nasadzone drzewa owocowe. Całość zespołu skomunikowana jest utwardzonymi ścieżkami, mającymi charakter geometryczny.

Kompozycja: Założenie śluzy „Sławięcice” komponowano w sposób rozproszony swobodny z tendencją do układu geometrycznego i symetrycznego, wyznaczonego osią południkową, biegnącą przez środek komór śluzy. Układ osiowy podkreśla nie tylko lokalizacja budynków mieszkalnych, ale także charakterystyczny niewielki kolisty klomb po pd. stronie śluzy. Kompozycja determinowana jest również w dużym stopniu uwarunkowaniami terenowymi oraz technologicznymi związanymi z pracą samej śluzy. Uwarunkowania terenowe dzielić można na zastane oraz wykreowane podczas budowy samego kanału. Te zastane przesądziły m.in. o lokalizacji koryta ulgi i miejsca upustu wody z kanału, natomiast nowo kreowane zadecydowały m.in. o usytuowaniu budynków mieszkalnych na usypanym podczas budowy Kanału Gliwickiego płaskowyżu po pd. stronie komór. Centralnym punktem zespołu jest klasycznie śluza, flankowana od wsch. i zach. przez podłużne awanporty. Po pd. stronie komór śluzy stanęły rozłożone symetrycznie budynki mieszkalne, odcięte od samej śluzy trawnikami ze wspomnianym klombem, wyznaczającym oś kompozycji; otoczenie budynków mieszkalnych stanowią drzewa owocowe. Po stronie pn. funkcjonuje z kolei wyraźne wzniesienie, odcięte od śluzy wąskim spłaszczeniem terenu, przez które poprowadzono rów do wody z pompowni przy dolnym awanporcie. Elementem dominującym wertykalnie pozostają położone na wysokości peronów śluz budynki mieszkalne oraz masywny budynek sterowni w głowie dolnej śluzy. Osie widokowe czytelne są od wsch. i zach., czyli z koryta kanału wzgl. drogi dojazdowej do śluzy od zach.

14. Kubatura	15. Powierzchnia użytkowa ok. 4,0 ha	16. Przeznaczenie pierwotne Zespół śluzy bliźniaczej do śluzowania obiektów na Kanale Gliwickim	17. Użytkowanie obecne Zespół śluzy bliźniaczej do śluzowania obiektów na Kanale Gliwickim
18. Stan zachowania Historyczny układ przestrzenny zespołu zachowany bez zmian oraz istotnych wtórnych interwencji kubaturowych do chwili obecnej; utrzymane wszystkie pierwotne elementy założenia śluzy „Sławięcice”. Do dziś czytelne dawne ciągi komunikacyjne na terenie samej śluzy i w jej bezpośrednim sąsiedztwie. Samo otoczenie zadbane, noszące znamiona pierwotnego, o czym świadczą m.in. relikty utwardzonych ścieżek oraz aranżacja zieleni. Poszczególne obiekty zespołu śluzy „Sławięcice” zachowane w bardzo dobrym stanie techniczno-budowlanym. W wypadku śluzy wraz z awanportami brak jakichkolwiek zniszczeń wzgl. zmian, a całość wykorzystywana jest zgodnie z historycznym przeznaczeniem. Przeprowadzane ob. remonty wrót komory pd., w wypadku pn. prace remontowe wykonano już wcześniej, nie spowodują zniszczenia i zatarcia zabytkowego charakteru obiektu. Całość śluzy nie wymaga poważniejszych zabiegów remontowo-konserwatorskich. Przy okazji prac remontowych wrót dokonano również przeglądu urządzeń maszynowych, które w dalszym ciągu pracują bezawaryjnie. Przy okazji wymieniono częściowo ślusarkę wzgl. stolarkę okienną i drzwiową, bez poważniejszej szkody dla historycznego wizerunku obiektu. Budynki mieszkalne po południowej stronie śluzy posiadają oryginalne rozwiązania bryły, elewacji oraz w dużej mierze materiał. Ich stan techniczno-budowlany można określić jako dobry wzgl. bardzo dobry, niewymagający poważniejszych interwencji konserwatorsko-remontowych. Cechuje się również pierwotną aranżacją otaczającego terenu. Jaz segmentowy upustu wód kanału do kanału ulgi zachował pierwotne rozwiązania konstrukcyjne oraz wygląd. Doskonale dopełnia historyczny układ hydrotechniczny śluzy „Sławięcice”.		19. Istniejące zagrożenia, najpilniejsze postulaty konserwatorskie Śluza „Sławięcice” stanowi jedną z sześciu śluz bliźniaczych Kanału Gliwickiego i jako taka pozostaje integralnym elementem dzieła techniki oraz krajobrazu cywilizacyjnego Kanału Gliwickiego. Pracuje przy użyciu oryginalnych elektrycznych napędów mechanicznych z lat 30. XX w. Wraz z pozostałymi śluzami oraz obiektami hydrotechnicznymi Kanału Gliwickiego należy objąć ją zespołowym wpisem do rejestru zabytków. Inwentaryzowana śluza posiada remontowane ob. wrota komory południowej wraz z całym systemem napędów mechanicznych. Całość pracuje do dziś przy użyciu oryginalnych maszyn i urządzeń techniczno-ruchowych z lat 30. XX w. Wartość zespołu śluzy „Sławięcice”, który współtworzą właściwa śluza wraz z budynkami mieszkalnymi załogi, budynkiem pompowni w dolnym awanporcie oraz jaz upustu do kanału ulgi, leży przede wszystkim w fakcie bycia elementem unikatowego dziedzictwa technicznego traktowanego w sposób kompleksowy Kanału Gliwickiego, będącego jedynym tego typu dziełem hydrotechniki powstałym w okresie międzywojennym na terenie współczesnej Polski i Europy. O tym unikatowym charakterze przesądza nie tylko fakt bycia jedynym, ale także autentyzm przejawiający się w oryginalnym układzie przestrzennym przedmiotowego założenia, ponadto historyczne maszyny i urządzenia z lat 30. XX w. zachowane na śluzie, a służące do obsługi jej wrót. Urządzenia te posiadają oryginalne tabliczki znamionowe, a co najważniejsze pracują bezawaryjnie do dziś, przydając całości niezwyklego autentyzmu i oryginalności, decydując o ponadprzeciętnych walorach tej i pozostałych śluz jako „żywego” zabytku techniki. Śluza „Sławięcice”, będąca 1 z 6 na Kanale Gliwickim, a zarazem 1 z 3 o spadzie ok. ok. 6,20 m posiada swoje odpowiedniki w sensie budowlano-technicznym na śluzach „Nowa Wieś” (km 7,80) w woj. opolskim i „Rudziniec” (km 21,57) w woj. śląskim, a podobna koncepcyjnie jest też śluza „Łabędy” (km 38,51). Wraz z pozostałymi śluzami stanowi integralny układ hydrotechniczny Kanału, będącego jednolitym dziełem techniki o randze europejskiej. Przy okazji wspomnieć należy, że śluza „Sławięcice” oprócz oryginalnego wyposażenia maszynowego firmy AEG, Brown, Boveri & Co. itp., dysponuje również oryginalnymi wrotami wspornymi z zasuwami segmentowymi. Mając na względzie spełnione kluczowe przesłanki, decydujące o zabytkowym charakterze obiektu, czyli: unikatowość, autentyzm oraz oryginalność, a do tego istotny wkład w krajobraz kulturowo-cywilizacyjny Opolszczyzny oraz Górnego Śląska z całą stanowczością stwierdzić należy, że inwentaryzowane założenie należy bezwzględnie chronić zarówno pod względem układu przestrzennego, bryły, elewacji czy materiału, jak i bezcennego, bowiem unikatowego i autentycznego wyposażenia technicznego z okresu międzywojennego. Dodatkowym argumentem przemawiającym za ochroną prawną jest unikatowa aranżacja architektoniczna, nieznajdująca naśladownictwa w Europie. Całość należy chronić <i>in situ</i> , ponieważ pracujące urządzenia pozwalają na zrozumienie specyfiki oraz działania zabytku.	

20. Akta archiwalne (rodzaj akt, numer i miejsce przechowywania)

- Archiwum Państwowe we Wrocławiu, Nadprezydium we Wrocławiu, Zarząd Regulacji Rzeki Odry, sygn. 1219, 1220, 2219,

23. Bibliografia

- *Die Arbeiten der Reichswasserstrassenverwaltung im Jahre 1934*, „Ostdeutsche Bauzeitung” 1935, z. 4,
- *Die Arbeiten der Reichswasserstrassenverwaltung im Jahre 1935*, „Ostdeutsche Bauzeitung” 1936, z. 5,
- *Die Arbeiten der Reichswasserstrassenverwaltung im Jahre 1936*, „Ostdeutsche Bauzeitung” 1937, z. 7, 11,
- *Die Arbeiten der Reichswasserstrassenverwaltung im Jahre 1937*, „Ostdeutsche Bauzeitung” 1938, z. 5, 7,
- *Die Arbeiten der Reichswasserstrassenverwaltung im Jahre 1938*, „Ostdeutsche Bauzeitung” 1939, z. 4, 7,
- Bubeck W., *Der Adolf-Hitler-Kanal und seine Bedeutung für die schlesische Wirtschaft*, Breslau 1935,
- Szewczyk A., Januszewski S., *Śluzy Kanalu Gliwickiego [w:] Zabytki przemysłu i techniki w Polsce. Dzieła techniki – Dobra kultury*, pod red. S. Januszewskiego, t. 6, Wrocław 2002,
- *Informator nawigacyjny śródlądowych dróg wodnych regionu wodnego Górnej Odry*, pod red. A. R. Wójcika, Gliwice 2011.

25. Źródła ikonograficzne (rodzaj, miejsce przechowywania)

- *Die Arbeiten der Reichswasserstrassenverwaltung im Jahre 1934*, „Ostdeutsche Bauzeitung” 1935, z. 4,
- *Die Arbeiten der Reichswasserstrassenverwaltung im Jahre 1935*, „Ostdeutsche Bauzeitung” 1936, z. 5,
- *Die Arbeiten der Reichswasserstrassenverwaltung im Jahre 1936*, „Ostdeutsche Bauzeitung” 1937, z. 7, 11,
- *Die Arbeiten der Reichswasserstrassenverwaltung im Jahre 1937*, „Ostdeutsche Bauzeitung” 1938, z. 5, 7,
- *Die Arbeiten der Reichswasserstrassenverwaltung im Jahre 1938*, „Ostdeutsche Bauzeitung” 1939, z. 4, 7,

21. Uwagi

Patrz też karty zespołów dla śluz: „Kłodnica” i „Nowa Wieś”

Należy wykonać też karty zespołów śluz na terenie woj. śląskiego: „Rudziniec”, „Dzierżno” i „Łabędy”

22. Adnotacje o inspekcjach, informacje o zmianach (daty, imiona i nazwiska wypełniających)

24. Opracowanie karty ewidencyjnej (autor, data i podpis)

tekst	dr hab. Miron Urbaniak, luty 2013 r.
plany, rysunki	dr hab. Miron Urbaniak, luty 2013 r.
fotografie	dr hab. Miron Urbaniak, sierpień 2012 r.

dr hab. MIRON URBANIAK
Historyk przemysłu i techniki

26. Załączniki

Nr 1 – dokończenie tekstu rubryk nr 12,
Nr 2 – opis budowlano-techniczny śluzy „Sławięcice”,
Nr 3–4 – ikonografia archiwalna,
Nr 5–7 – dokumentacja rysunkowa,
Nr 8–15 – dokumentacja fotograficzna.

1. Miejscowość	Kędzierzyn-Koźle	5. Nazwa zabytku (jak w karcie), adres	6. Zawartość załącznika
2. Gmina	Kędzierzyn-Koźle	ZESPÓŁ ŚLUZY BLIŹNIACZEJ DWUKOMOROWEJ „SŁAWIĘCICE” Śluza „Sławięcice”, 47–230 Kędzierzyn-Koźle Km 15,11 Kanału Gliwickiego	Dokończenie tekstu rubryki nr 12
3. Powiat	kędzierzyńsko-kozielski		
4. Województwo	opolskie		

Całość założenia tworzyły 4 główne elementy, a mianowicie: 1) 2-komorowa śluza bliźniacza, 2) 2 identyczne budynki mieszkalne dla obsługi, 3) jaz segmentowy upustu wód z kanału do koryta ulgi (km 15,24) oraz 4) niewielki budynek pompowni, usytuowany na prawym brzegu awanportu dolnego, tuż przy głowie dolnej śluzy. Ostatni obiekt powstał później, na początku lat 40. XX w., a służył do przerzucania wody z dolnej do górnej sekcji (stanowiska kanału), co wynikało z dużego ruchu żeglugowego na szlaku wodnym i w związku z tym zapotrzebowania na wodę przy śluzowaniu.

Zrealizowany zespół budynków oraz obiektów hydrotechnicznych kompleksu śluzy „Sławięcice” przetrwał II wojnę światową bez poważniejszych zniszczeń. Po 1945 r. kanał był kilka lat nieczynny z uwagi na liczne uszkodzenia mostów. Po uruchomieniu zespołu śluzy „Sławięcice”, do ostatnich lat eksploatowano obiekty i urządzenia techniczne z okresu budowy bez poważniejszych remontów. Dopiero w ostatnich latach podjęto prace remontowe wrót południowej komory śluzy, połączone z przeglądem technicznym urządzeń mechanicznych napędów. Prace mają charakter remontowy, nie modernizacyjny. W konsekwencji całość założenia śluzy „Sławięcice” – podobnie jak pozostałych śluz – przetrwała do dziś w formie ukształtowanej do 1945 r., nosząc znamiona autentyzmu, oryginalności, a także unikatowości.

Architektura i rozwiązania formalno-techniczne śluzy „Sławięcice” są identyczne ze śluzami „Nowa Wieś” oraz „Rudziniec”, zrealizowanymi wg jednolitego projektu, co wynika z identycznych niemal spadów na wszystkich 3 obiektach. Podobnie jak wszystkie śluzy Kanału Gliwickiego, także „Sławięcice” utrzymane są w konwencji historyzującego modernizmu, w którym nowoczesność i funkcjonalność, symbolizowane przez stal i żelbet, maskowane są pod okładziną granitowej rustyki. Całość sprawia monumentalne wrażenie, choć śluza „Sławięcice” gabarytowo jest znacznie mniejsza od „Kłodnicy” czy „Dzierżna”. Czytelne są wpływy włoskiej architektury monumentalnej doby Benito Mussoliniego, fascynującej architektów nie tylko Rzeszy Niemieckiej, ale też ZSRR czy też innych krajów europejskich. Ewidentny jest kostium marynistyczny, artykułowany w głowie dolnej imponującą sterownią z pomostami obserwacyjnymi, doklejonymi niczym kapitańskie mostki na okręcie. W rozwiązaniu głowy dolnej doszukiwać się też można symboliki orła, o czym szerzej w karcie zespołu śluzy „Kłodnica”. Niewątpliwie rozwiązaniami architektonicznymi oraz formalnymi budowle śluz „Sławięcice”, „Nowa Wieś” i „Rudziniec” nie znajdują analogii w europejskim budownictwie kanałowym, czyniąc te obiekty unikatowymi w skali ogólnoeuropejskiej.

W przeciwieństwie do samej śluzy, budynki mieszkalne dla jej obsługi i niewielka pompownia to już próba odwołania się do tradycji budowlanej regionu, spełniają zatem postulat „swojskości”, charakterystyczny szczególnie dla budownictwa mieszkaniowego w mniejszych miejscowościach III Rzeszy. Wysokie i spadziste dachy ceramiczne, drewniane okiennice i doskonałe wycucie proporcji zdają się nawiązywać bezpośrednio do lokalnych wzorców budownictwa ludowego. Na uwagę zasługuje fakt, że w „Sławięcicach” zastosowano inny model budynków mieszkalnych niż na identycznych śluzach w Nowej Wsi oraz Rudzińcu. Natomiast jaz upustu ulgi z betonową kładką to budowla użytkowa, na wskroś nowoczesna, pełniąca funkcje czysto hydrotechniczne do upustu wody z górnej sekcji poza koryto kanału do kanału ulgi, a dalej do Kłodnicy.

Zmiany własnościowe – porównaj załącznik nr 3 w karcie zespołu śluzy „Kłodnica”

1. Miejscowość	Kędzierzyn-Koźle	5. Nazwa zabytku (jak w karcie), adres ZESPÓŁ ŚLUZY BLIŹNIACZEJ DWUKOMOROWEJ „SŁAWIĘCICE” Śluza „Sławięcice”, 47–230 Kędzierzyn-Koźle Km 15,11 Kanału Gliwickiego	6. Zawartość załącznika Opis budowlano-techniczny śluzy „SŁAWIĘCICE”
2. Gmina	Kędzierzyn-Koźle		
3. Powiat	kędzierzyński-kozielski		
4. Województwo	opolskie		

Jest to śluza bliźniacza 2-komorowa, z wielkością użyteczną pojedynczej komory ok. 12,0 x 71,50 m, pozwalającą na śluzowanie barek o załadunku ok. 750 t. Podczas budowy przewidywano zarazem, że w późniejszym czasie możliwe będzie śluzowanie obiektów o załadunku ok. 1000 t, pod warunkiem jednak wydłużenia komór śluzy o 13,0 m, co wiązałoby się z rekonstrukcją i przesunięciem głowy dolnej wzgl. górnej. Śluza pracuje na spadzie 6,25 m przy normalnym stanie wody, której zużycie na pojedyncze śluzowanie wynosi 5800 m³. Wyposażona jest w unikatowy system oszczędnego śluzowania, pozwalający na przerzut specjalnym kanałem w głowie górnej wody z jednej komory do drugiej, co umożliwia jej oszczędność przy śluzowaniu ok. 47%. Zamknięcia komór śluz zarówno od strony górnej jak i dolnej wody stanowią wrota wsporne, stalowe i nitowane z zasuwaniami segmentowymi.

Układ bliźniaczy dwukomorowy wybrano dla śluz Kanału Gliwickiego jako optymalny, ponieważ pozwalał na zastosowanie systemu oszczędnego śluzowania, nie wymagał też tak dużej ilości wody do śluzowania, jak np. przy śluzach pociągowych, budowanych już na Odrze. Śluzy bliźniacze dwukomorowe na Kanale Gliwickim były projektowane przez berliński Instytut Doświadczalny ds. Budownictwa Wodnego i Okrętowego; stanowią unikatowe rozwiązanie techniczne w skali Polski, wyróżniają się również w hydrotechnice europejskiej.

Sytuacja: Śluza 2-komorowa bliźniacza jest centralnym elementem zespołu śluzy „Sławięcice”, położonego w dzielnicy Kędzierzyna-Koźla o tej samej nazwie. Założenie znajduje się w km 15,11 Kanału Gliwickiego, a więc w jego dolnym odcinku. Tworzą je: śluza 2-komorowa bliźniacza z awanportami, 2 budynki mieszkalne z budynkiem gospodarczym, budynek pompowni wody z dolnej do górnej sekcji kanału oraz jaz segmentowy upustu wód z Kanału Gliwickiego do koryta ulgi, a dalej rzeki Kłodnicy. Położona centralnie w osi wsch. – zach. śluza ogniskuje całość zespołu. Po stronie zach. ciągnie się na długości ok. 200 m dolny awanport z kierownicami i cyplem międzykomorowym (prowadnice służące do wprowadzenia statków do komór) śluzy. Tutaj też, na prawym brzegu dolnego awanportu, bezpośrednio przy głowie dolnej, stoi niewielki budynek pompowni do przerzucania wody na górne stanowisko kanału. Po wsch. stronie śluzy ciągnie się identycznej długości awanport górny, a na wsch. krańcu pn. kierownicy usytuowano jaz segmentowy ulgi z betonową kładką oraz wybetonowanym częściowo korytem. Jaz ustawiony jest ukośnie do osi koryta kanału. Po pn. stronie śluzy funkcjonuje wąski płaski teren, na którym zachował się fragment kopanego rowu, którym płynęła woda przerzucana z pompowni do górnego stanowiska kanału. Rów ma ujście bezpośrednio poniżej jazu segmentowego. Od pd. otoczenie śluzy stanowi płaskowyż, na którym posadowiono 2 2-rodzinne budynki mieszkalne wraz z budynkiem gospodarczym. Otoczenie domów stanowią drzewa owocowe, ale od strony pn. funkcjonują również utwardzone ciągi komunikacyjne z niewielkim kolistym klombem, odcinającym budynki od komory pd. śluzy.

Materiał, konstrukcja i technika: Podstawowy materiał konstrukcyjny to żelbet, stal i kamień. Obiekt wykonano niekonwencjonalnymi i niezwykle nowoczesnymi metodami budowlanymi, czego przykładem są choćby ściany komór, zrealizowane ze stalowych brusew albo całkowicie żelbetowe konstrukcje głowy dolnej i górnej, oblicowane następnie kamieniem. Wypada podkreślić fakt, że prace betonowe prowadzono nowatorską metodą podawania mieszanki na miejsce betonowania za pomocą pomp i systemu rurociągów, co było wówczas całkowitym ewenementem, zastosowanym w ogóle po raz pierwszy na Górnym Śląsku przy budowie śluzy „Dzierżno”.

Ściany zrealizowano z żelbetu i oblicowano granitem, sklepienia i stropy oraz wieżbę dachową wykonano z żelbetu wzgl. stali, pokrycie dachu stanowi papa bitumiczna wzgl. blacha stalowa ocynkowana, posadzki i podłogi są ceramiczne, betonowe oraz drewniane, schody żelbetowe, ślusarka okienne stalowa, stolarka drzwiowa stalowa i drewniana. Śluza składa się z 3 zasadniczych elementów konstrukcyjnych: **1) głowy dolnej** (zdylatowanej od komór i międzyśluzia) z cyplem międzykomorowym wraz z wyższym budynkiem sterowni i maszynowni (stanowi centrum sterujące dla całej śluzy i obsługuje po 1 skrzydło wrót każdej z komór) oraz 2 mniejszymi budynkami maszyn napędowych (obsługują po 1 skrzydło wrót każdej z komór), **2) głowy górnej** (zdylatowanej od komór i międzyśluzia), którą tworzą 3 mniejsze budynki maszyn napędowych (1 położony na centralnym peronie międzykomorowym – międzyśluziu, obsługujący równocześnie po 1 skrzydło wrót każdej z komór oraz zastawkę na kanale międzykomorowym do śluzowania oszczędnego i 2 pozostałe budynki, obsługujące po 1 skrzydło wrót każdej z komór), **3) dwóch komór śluz** wykonanych ze stalowych brusew i wyposażonych w specjalne odbojnice oraz komory do tłumienia wpuszczanej do komór wody. Obydwie komory śluz posiadają w głowie górnej i dolnej zamknięcia w postaci stalowych i nitowanych wrót wspornych z wbudowanymi zasuwaniami segmentowymi. Całość wprawiana jest w ruch przez silniki elektryczne za pomocą różnego typu przekładni zębatych, ale awaryjnie może być obsługiwana także ręcznie.

Ściany: Całość głowy dolnej i górnej ujęta została brusami stalowymi, a następnie wykonana jako masywna monolityczna konstrukcja żelbetowa, zdylatowana od konstrukcji komór i międzyśluzia. Głębokość fundamentowania głów i ścian komór sięga ok. 20 m. Wyższy budynek sterowni z maszynownią oraz mniejsze budynki maszynowe otrzymały ściany żelbetowe o grubości kilkudziesięciu wzgl. kilkunastu cm, na zewnątrz oblicowane granitową okładziną. Pomiedzy okładziną i żelbetowym licem muru zastosowano izolację przeciwwilgociową z masy bitumicznej na tynku cementowym, natomiast od wewnątrz ściany kryto specjalnym gatunkiem cegły z pumeksu i wapna hydraulicznego, co miało stanowić izolację termiczną, następnie tynkowano i malowano farbami w jasnych kolorach. W analogiczny sposób rozwiązano ściany budynków maszynowni w głowie górnej. Ściany komór śluz zostały wykonane w nowoczesnej konstrukcji stalowej jako ściany szczelne z długich na kilkanaście m brusów Larsena, u dołu wbitych głęboko w podłoże i usztywnionych żelbetowymi belkami przy dnie, zaś w wyższej partii kotwionych gęstym szeregiem długich i masywnych stalowych prętów (ściągów).

Sklepienia i stropy: Wykonano jako masywne, żelbetowe płyty o grubości od kilku do kilkunastu cm. Od dołu są tynkowane i bielone, u góry kryte zróżnicowanym materiałem o właściwościach izolacyjnych. Na zewnątrz budynku sterowni i maszynowni obustronnie wypuszczono balkony ze stalowym podestem i barierkami ochronnymi.

Wieżba dachowa: Posiada zróżnicowaną konstrukcję w zależności od budynku. Nad wyższym korpusem sterowni i maszynowni w głowie dolnej ma konstrukcję żelbetową, z dodatkowym oparciem na stalowych słupach w partii przeszklonego pasa ślusarki okiennej od strony górnej wody. Natomiast nad pozostałymi, mniejszymi budynkami maszynowymi, przepasanymi u góry ciągiem ślusarki okiennej wprowadzono stalową konstrukcję wiążącą pasy okien z konstrukcją dachu oraz murów, zaś w wypadku środkowej maszynowni w głowie górnej także stalowe słupy wspierające płytę stropodachową. Dachy nad małymi budynkami maszynowymi spłaszczone, 4-spadowe, pozostałe spłaszczone, wielospadowe.

Pokrycie dachu: Nad budynkiem sterowni i maszynowni w głowie dolnej oraz większym budynkiem maszynowni centralnej w głowie górnej zastosowano papę bitumiczną na lepiku na żelbetowej płycie stropodachowej, nad mniejszymi budynkami maszynowymi w głowie górnej i dolnej pokrycie wykonano z blachy stalowej ocynkowanej. Rynny oraz rury spustowe z blachy stalowej ocynkowanej.

Posadzki i podłogi: Zróżnicowane w zależności od lokalizacji. We wszystkich budynkach maszynowych posadzki wykonane z ciemnoczerwonych wzgl. brązowych podłużnych płytek ceramicznych, identycznie jak w pomieszczeniach maszynowych w budynku sterowni z maszynownią w głowie dolnej. Wszystkie kanały technologiczne w posadzkach są kryte blachą stalową karbowaną, malowaną na czarno. Podłogi w budynku sterowni i maszynowni pokryto na parterze pierwotnie linoleum na gipsowej warstwie izolacyjnej, na piętrze w pomieszczeniu sterowni oraz rozdzielni elektrycznej podwójna podłoga ze strefą okablowania i z zachowanymi oryginalnymi klepkowymi parkietami drewnianymi, w pozostałych pomieszczeniach m.in. wykładziny PCV. W obrębie peronów, przy krawędziach komór pasy brukowanej nawierzchni. W komorach krata z żelbetowych belek usztywniających stalowe ściany, przestrzenie kraty wypełnione kamienną posadzką.

Schody: Żelbetowe, 1-biegowe z zakrętem górnym z metalowymi listwami antypoślizgowymi w budynku sterowni z maszynownią, w pozostałych budynkach schodów brak.

Otwory: Drzwiowe i okienne prostokątne; drzwi oryginalne stalowe, współczesne aluminiowe, wewnątrz drzwi drewniane płytowe, częściowo z przeszkleniem; do maszynowni w budynku sterowni w głowie dolnej występują oryginalne wysokie drzwi stalowe harmonijkowe; okna oryginalne stalowe, współczesne aluminiowe, z wyjątkiem okien w sterowni od strony górnej wody pozbawione podziałów.

Rzut: Kilkuelementowy, w którym dominują przestrzennie 2 duże komory śluz o wymiarach ok. 12,0 x 72,0 m, odseparowane na całej długości peronem międzykomorowym (międzyśluziem) i ujęte po zewnętrznych stronach również wąskimi pasami peronów. Głowa górna w rzucie zbliżonym do położonego prostopadłe do komór prostokąta z wyniesionymi mniejszymi budynkami maszynowymi, z których skrajne mają plan prostokątny 1-traktowy, natomiast budynek maszynowy na środkowym peronie ma rzut podłużny, 1-nawowy, od zach. zamknięty półkoliście, od wsch. prostokątnie, z niewielkim półkolistym zadaszeniem na 2 słupach. Podobny układ zastosowano w głowie dolnej z powtórzeniem wszystkich 3 budynków, przy czym centralny jest nieco większy, planem zbliżony do prostokąta o zaokrąglonych ścianach wsch. i zach. W kondygnacji parterowej w poprzek budynku poprowadzono niezabudowane przejście, z pomieszczeniem maszynowni po stronie zach., zamkniętej od strony przejścia ciągiem stalowych drzwi harmonijkowych, ponadto pomieszczenie socjalne z klatką schodową na piętro, gdzie mieści się przestronna sterownia z szafą rozdzielczą, zajmująca większość rzutu piętra.

Bryła: Kilkumodułowa i rozczłonkowana, kształtowana zgodnie z wymogami technologicznymi przez niskie, parterowe i prostopadłościennne budynki maszynowni (wys. ok. 2,40 m), umieszczone w 4 skrajnych punktach śluzu, parterowy budynek centralnej maszynowni w głowie górnej, o formie nieregularnej, zaokrąglonej od zach. (wys. ok. 2,40 m) oraz dominującą wertykalnie wydłużoną i basztową sterownię z maszynownią w głowie dolnej: piętrową oraz częściowo podpiwniczoną od zach., o wysokości ok. 6,9 m. Budynek ten na kondygnacji piętra flankowany jest od pn. i pd. wydatnymi balkonami obserwacyjnymi.

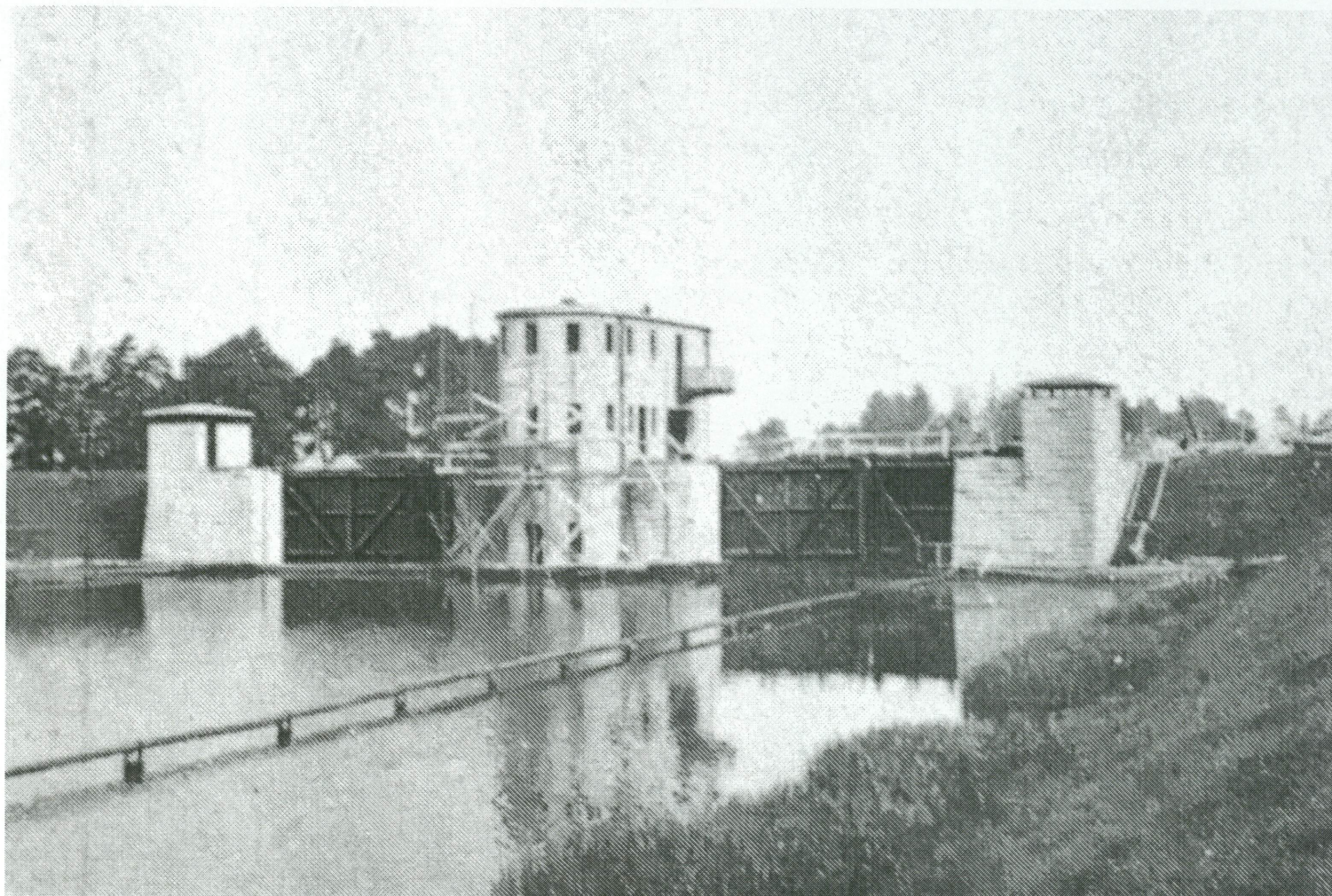
Elewacje: Pozbawione rozwiązań dekoracyjnych i detali architektonicznych, licowane granitową okładziną w formie rustyki, mającą oddziaływać na odbiorcę strukturą surowego kamienia, układanego celowo naprzemiennie ciemniejszymi i jaśniejszymi pasami. Otwory okienne i drzwiowe o wykrojach prostokątnych, rozmieszczone z tendencją do symetrii, co może nasuwać skojarzenia z klasycyzmem, swobodnie reinterpretowanym przez architektów okresu międzywojennego m.in. w Polsce, Niemczech, Włoszech i ZSRR.

Wnętrze: Pozbawione motywów dekoracyjnych, ale zawierające liczne pierwotne elementy wyposażenia, niekiedy niezwykle oryginalne, jak choćby unikatowe kaloryfery CO, formowane przez szereg kilku giętych taśm metalowych.

Wyposażenie: Zachowane oryginalne wyposażenie maszynowe śluzu z okresu budowy: **głowa dolna:** 1) zdublowane wrota wsporne z zasuwami segmentowymi o napędach mechanicznych przez oryginalne silniki elektryczne, 2) napędy mechaniczne wrót z oryginalnymi silnikami elektrycznymi i systemem przekładni zębatych, 3) szafa rozdzielcza AEG i pulpit sterowniczy AEG; **głowa górna:** 1) zdublowane wrota wsporne z zasuwami segmentowymi o napędach mechanicznych przez oryginalne silniki elektryczne, 2) napędy mechaniczne wrót z oryginalnymi silnikami elektrycznymi i systemem przekładni zębatych, 3) napęd mechaniczny z oryginalnym silnikiem elektrycznym i systemem przekładni do zastawki oszczędnego śluzowania.

Instalacje: elektryczna, technologiczna, telekomunikacyjna, wodociągowa, kanalizacyjna, CO z oryginalnymi i unikatowymi kaloryferami w konstrukcji taśmowej.

1. Miejscowość	Kędzierzyn-Koźle	5. Nazwa zabytku (jak w karcie), adres	6. Zawartość załącznika
2. Gmina	Kędzierzyn-Koźle	ZESPÓŁ ŚLUZY BLIŹNIACZEJ DWUKOMOROWEJ „SŁAWIĘCICE” Śluza „Sławięcice”, 47–230 Kędzierzyn-Koźle Km 15,11 Kanału Gliwickiego	Ikonografia archiwalna śluzy „Sławięcice”
3. Powiat	kędzierzyńsko-kozielski		Źródła ikonografii – patrz rubryka nr 25 karty
4. Województwo	opolskie		

Widok śluzy „Sławięcice” od strony dolnego awanportu (1937 r.)

Opracowanie załącznika:
(data i podpis)

Luty 2013, dr hab. Miron Urbaniak

Widok na głowę dolną śluzy „Sławięcice” z perspektywy budynków mieszkalnych (1938 r.)

1. Miejscowość	Kędzierzyn-Koźle	5. Nazwa zabytku (jak w karcie), adres	6. Zawartość załącznika
2. Gmina	Kędzierzyn-Koźle	ZESPÓŁ ŚLUZY BLIŹNIACZEJ DWUKOMOROWEJ „SŁAWIĘCICE” Śluza „Sławięcice”, 47–230 Kędzierzyn-Koźle Km 15,11 Kanału Gliwickiego	Kartografia archiwalna Źródła: Zbiory kartograficzne Instytutu Geografii i Rozwoju Regionalnego Uniwersytetu Wrocławskiego
3. Powiat	kędzierzyńsko-kozielski		
4. Województwo	opolskie		

Messtischblatt nr 5675 (Heydebreck OS) – stan z 1884 r.

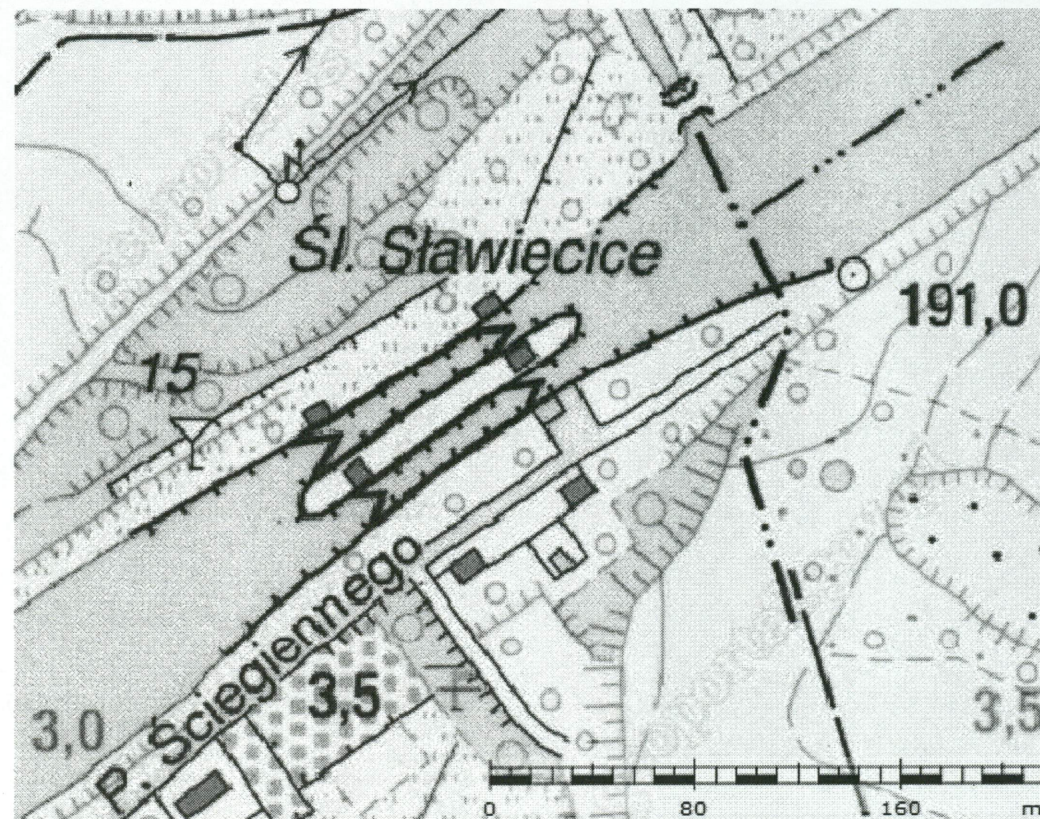
Opracowanie załącznika:
(data i podpis)

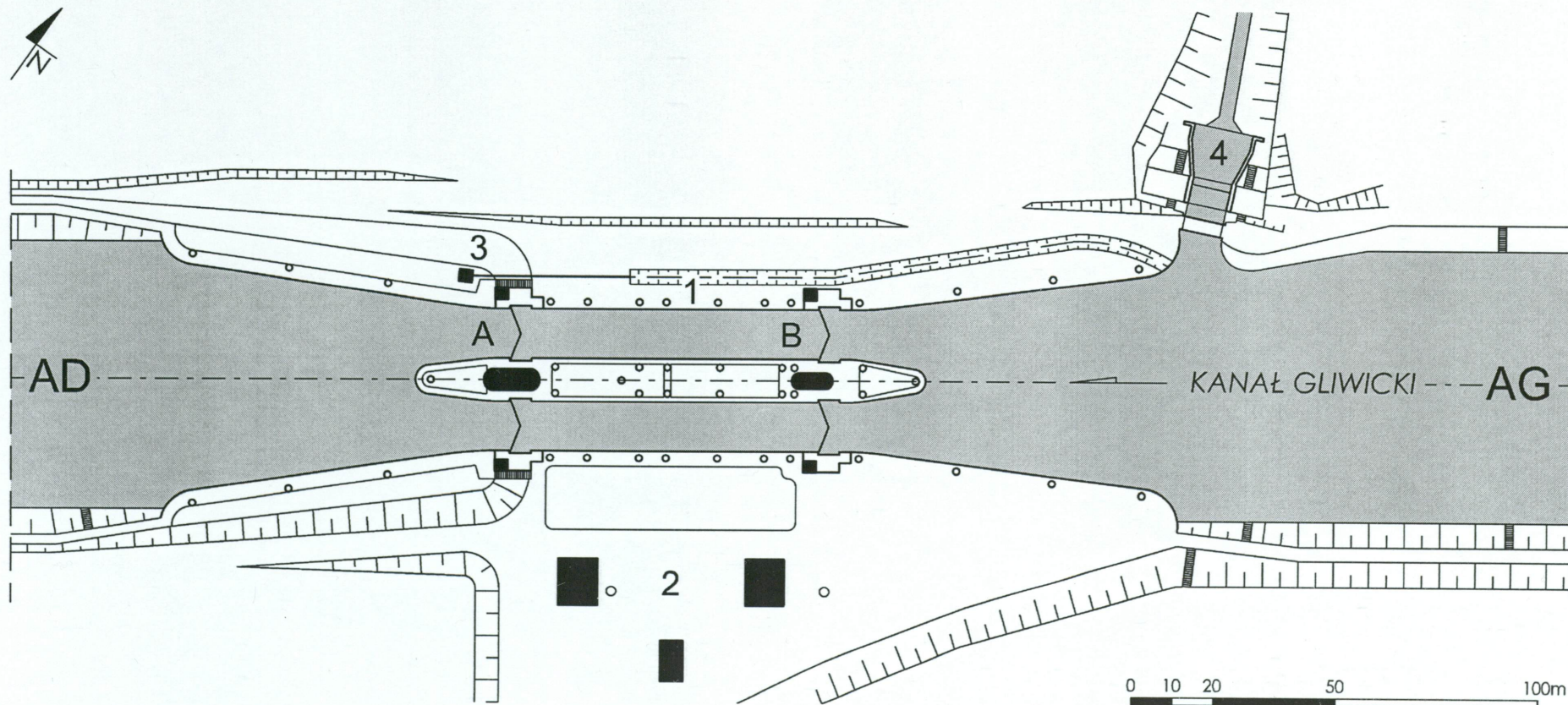
Luty 2013, dr hab. Miron Urbaniak

Messtischblatt nr 5675 (Heydebreck OS) – stan z 1941 r.

1. Miejscowość	Kędzierzyn-Koźle	5. Nazwa zabytku (jak w karcie), adres	6. Zawartość załącznika
2. Gmina	Kędzierzyn-Koźle	ZESPÓŁ ŚLUZY BLIŹNIACZEJ DWUKOMOROWEJ „SŁAWIĘCICE” Śluza „Sławięcice”, 47–230 Kędzierzyn-Koźle Km 15,11 Kanału Gliwickiego	Dokumentacja rysunkowa Orientacja i sytuacja
3. Powiat	kędzierzyńsko-kozielski		
4. Województwo	opolskie		

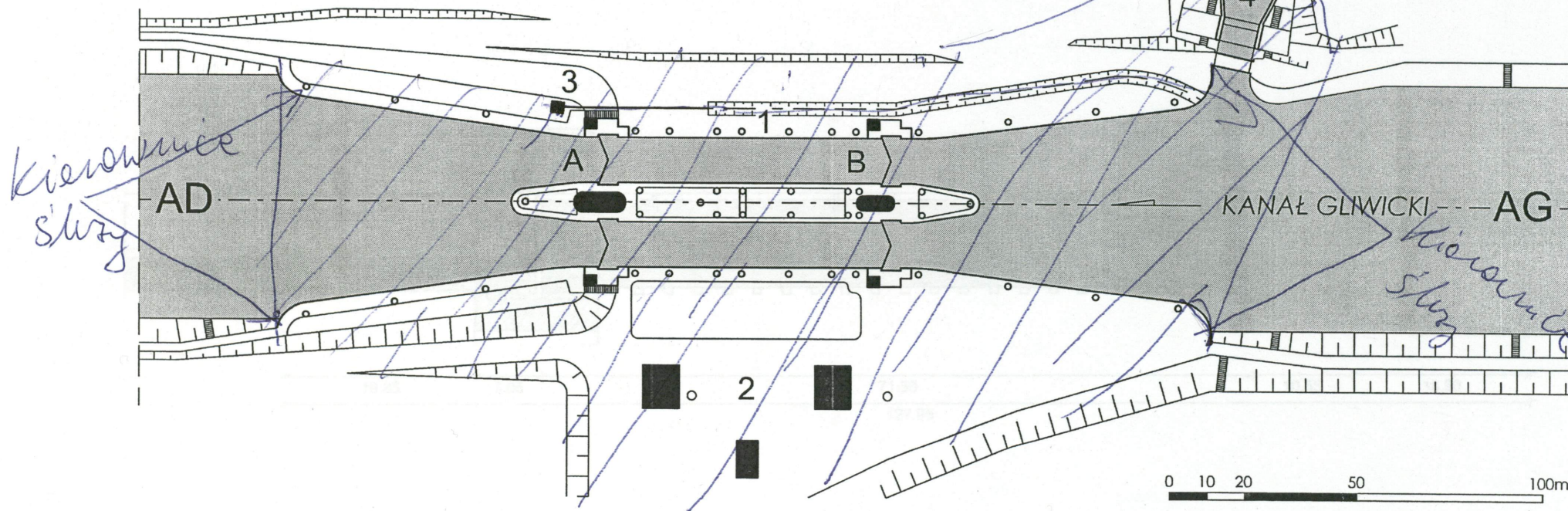

Plan sytuacyjny

- 1 – śluza dwukomorowa bliźniacza, 1A – głowa dolna, 1B – głowa górna, 2 – budynki mieszkalne z gospodarczym,
 3 – budynek pompowni wody z dolnej do górnej sekcji kanału, 4 – jaz segmentowy upustu do kanału ulgi,
 AD – awanport dolny, AG – awanport górny

ZESPÓŁ STOPNIA WODNEGO SKAŁIĘCE

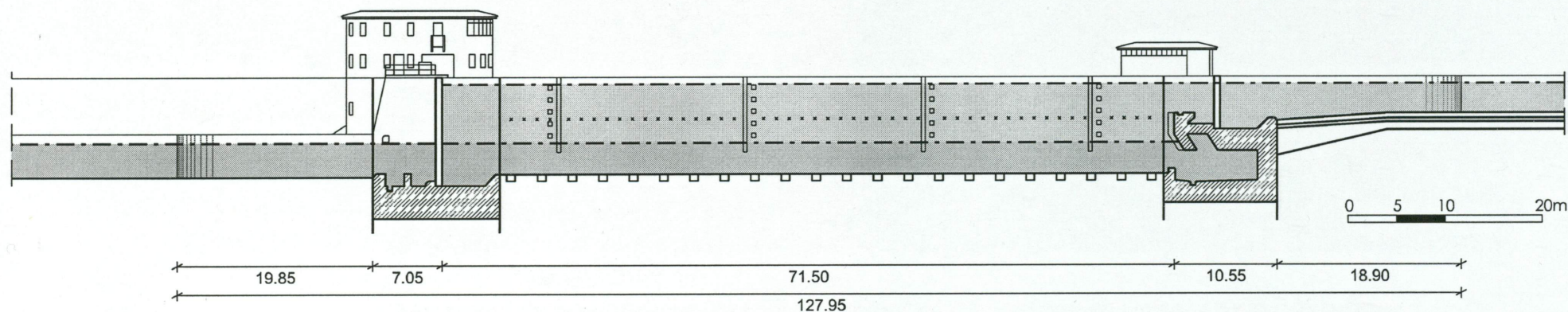
SKAŁIĘCICE

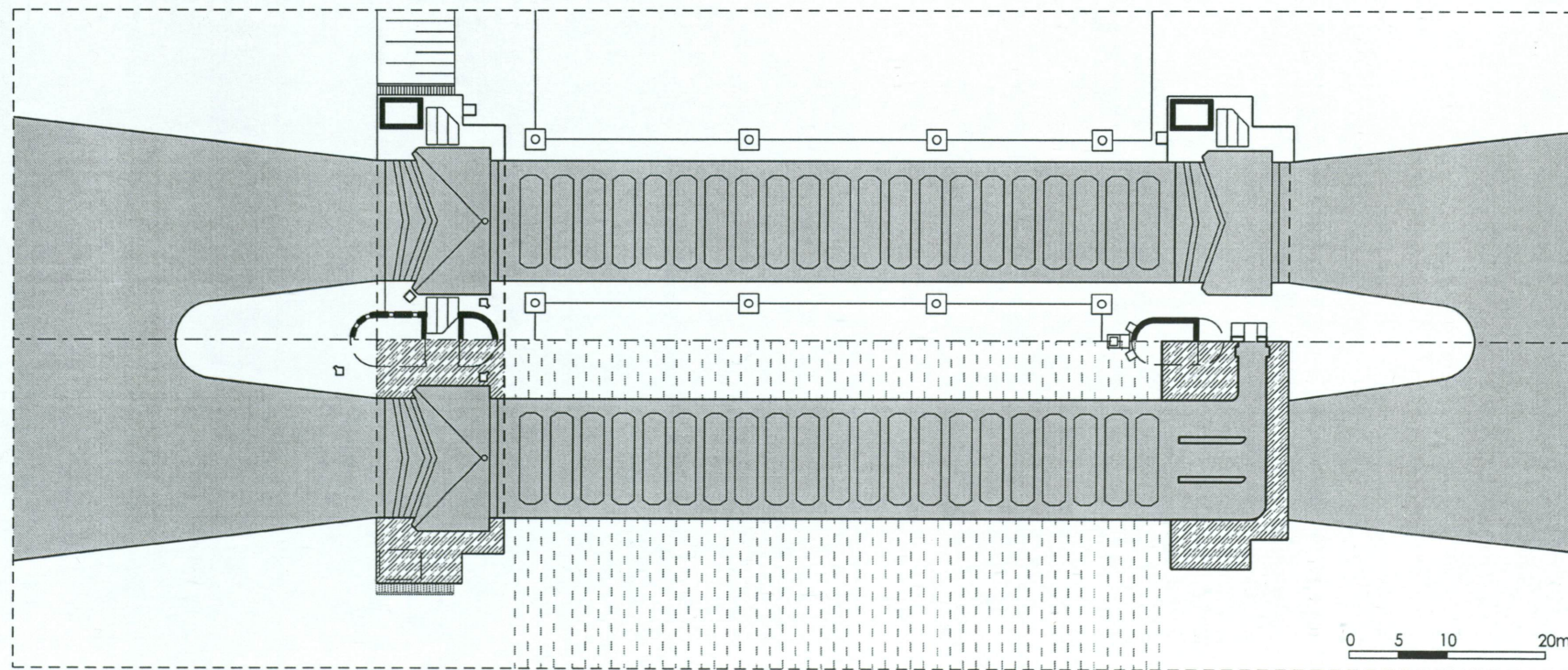

Plan sytuacyjny

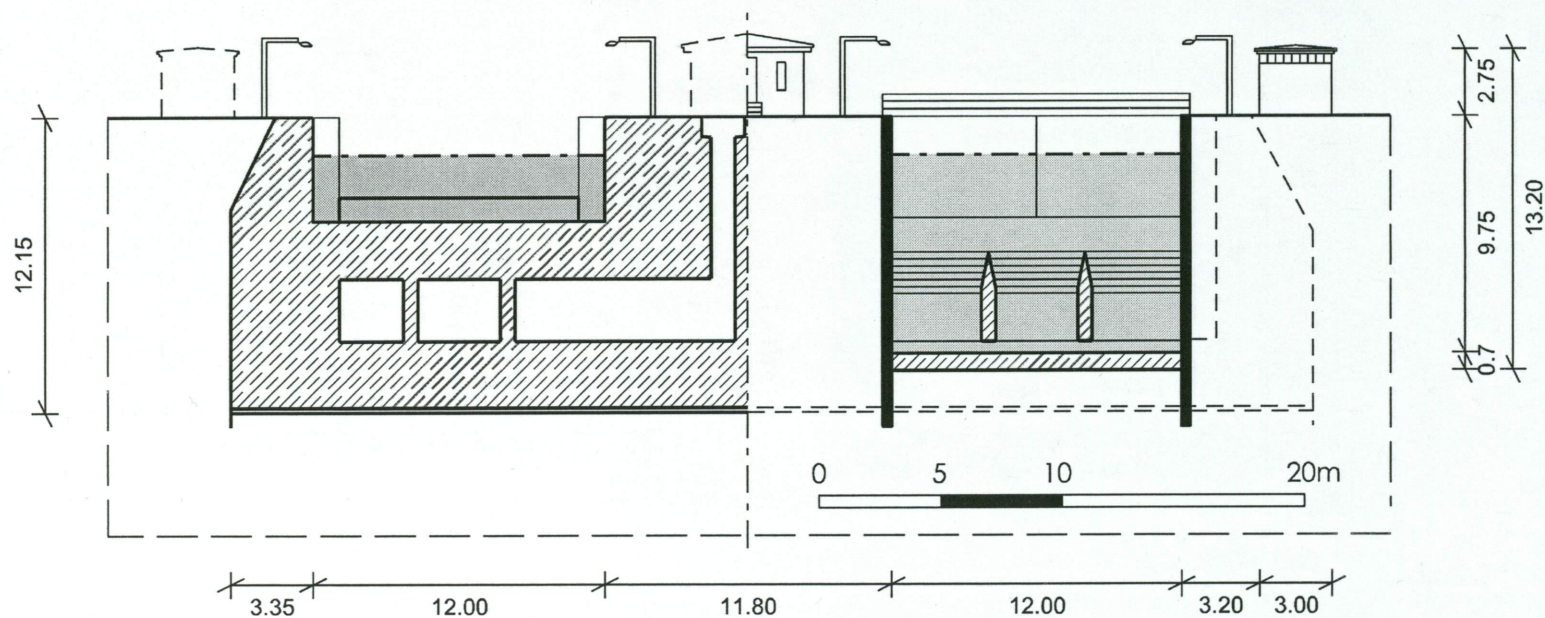
- 1 – śluza dwukomorowa bliźniacza, 1A – głowa dolna, 1B – głowa górna, 2 – budynki mieszkalne z gospodarczym,
 3 – budynek pompowni wody z dolnej do górnej sekcji kanału, 4 – jaz segmentowy upustu do kanału ulgi,
 AD – awanport dolny, AG – awanport górny

1. Miejscowość	Kędzierzyn-Koźle	5. Nazwa zabytku (jak w karcie), adres	6. Zawartość załącznika
2. Gmina	Kędzierzyn-Koźle	ZESPÓŁ ŚLUZY BLIŹNIACZEJ DWUKOMOROWEJ „SŁAWIĘCICE” Śluza „Sławięcice”, 47–230 Kędzierzyn-Koźle Km 15,11 Kanału Gliwickiego	Dokumentacja rysunkowa Przekrój podłużny przez komorę i rzut śluzy
3. Powiat	kędzierzyńsko-kozielski		
4. Województwo	opolskie		

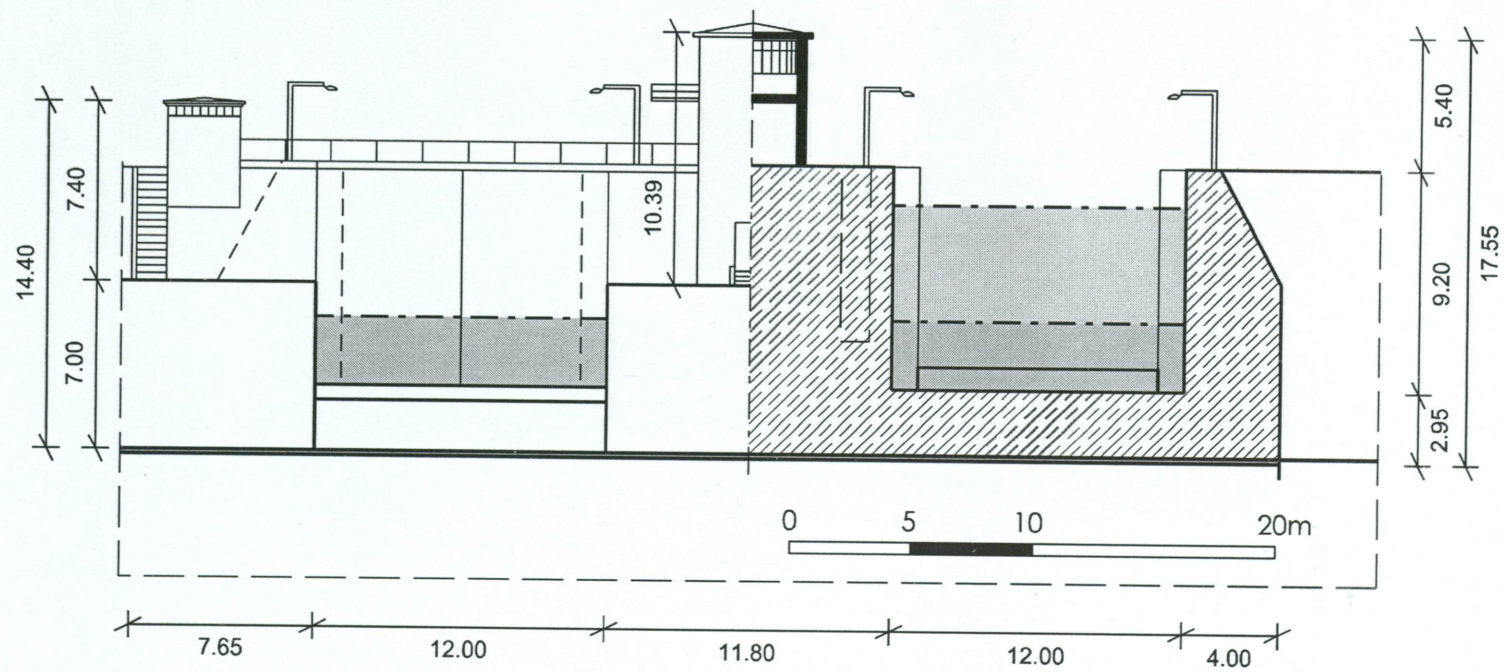

1. Miejscowość	Kędzierzyn-Koźle	5. Nazwa zabytku (jak w karcie), adres ZESPÓŁ ŚLUZY BLIŹNIACZEJ DWUKOMOROWEJ „SŁAWIĘCICE” Śluza „Sławięcice”, 47–230 Kędzierzyn-Koźle Km 15,11 Kanału Gliwickiego	6. Zawartość załącznika Dokumentacja rysunkowa Przekrój poprzeczny przez górną i dolną głowę
2. Gmina	Kędzierzyn-Koźle		
3. Powiat	kędzierzyńsko-kozielski		
4. Województwo	opolskie		

Opracowanie załącznika:
(data i podpis)

Luty 2013, dr hab. Miron Urbaniak

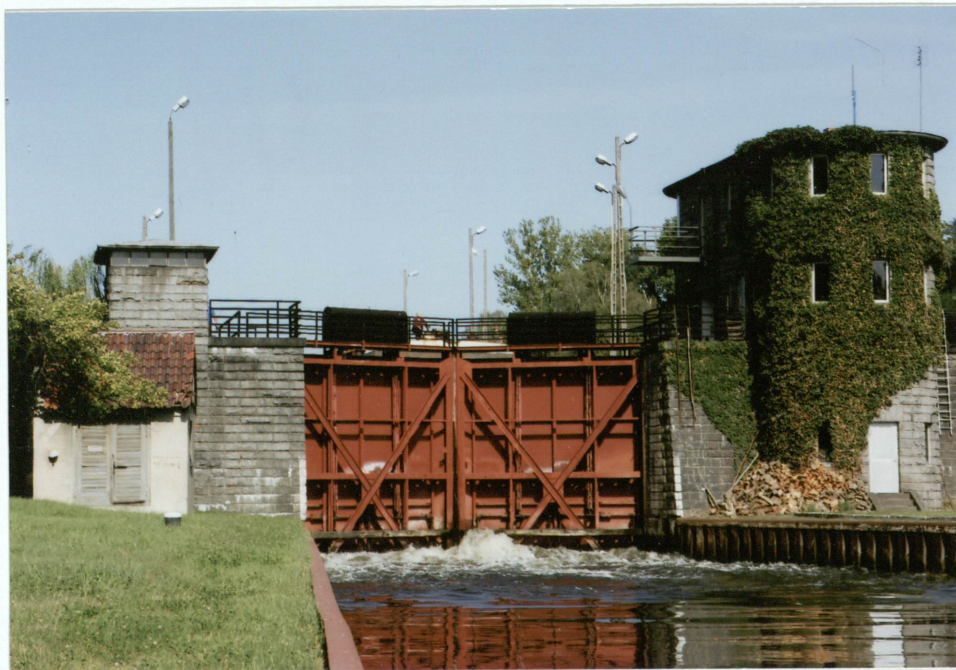
1. Miejscowość	Kędzierzyn-Koźle	5. Nazwa zabytku (jak w karcie), adres	6. Zawartość załącznika
2. Gmina	Kędzierzyn-Koźle	ZESPÓŁ ŚLUZY BLIŹNIACZEJ DWUKOMOROWEJ „SŁAWIĘCICE” Śluza „Sławięcice”, 47–230 Kędzierzyn-Koźle Km 15,11 Kanału Gliwickiego	Dokumentacja fotograficzna
3. Powiat	kędzierzyńsko-kozielski		
4. Województwo	opolskie		

1. Widok głowy dolnej i budynku mieszkalnego obsługi od strony zach.
2. Głowa dolna ze środkową kierownicą od zach., z lewej pompownia wody z dolnej do górnej sekcji kanału
3. Widok głowy dolnej z otwartymi wrotami pn. komory – widok od zach.
4. Śluzowanie barki w komorze pn. – upuszczanie wody przez segmenty we wrotach, z lewej budynek pompowni
5. Widok głowy dolnej z pd. strony awanportu dolnego, z lewej budynek pompowni
6. Widok głowy dolnej, z prawej remontowana komora pd. śluzy
7. Głowa dolna z remontowaną komorą pd. śluzy od pd. zach.

Opracowanie załącznika:
(data i podpis)

Luty 2013, dr hab. Miron Urbaniak

1. Miejscowość	Kędzierzyn-Koźle	5. Nazwa zabytku (jak w karcie), adres	6. Zawartość załącznika
2. Gmina	Kędzierzyn-Koźle	ZESPÓŁ ŚLUZY BLIŹNIACZEJ DWUKOMOROWEJ „SŁAWIĘCICE” Śluza „Sławięcice”, 47–230 Kędzierzyn-Koźle Km 15,11 Kanału Gliwickiego	Dokumentacja fotograficzna
3. Powiat	kędzierzyńsko-kozielski		
4. Województwo	opolskie		

1. Widok dolnego awanportu z dalbami, z lewej budynek pompowni
2. Fragment kierownic do komory pn. śluzy wraz z budynkiem pompowni
3. Wrota wsporne komory pn. w głowie dolnej z zabudowanymi napędami mechanicznymi (czarne obudowy u góry wrót) do napędu zasuw we wrotach
4. Budynek sterowni i maszynowni wraz z centralną kierownicą w głowie dolnej – widok od głowy pd.-zach.
5. Widok głowy dolnej od pd., na pierwszym planie budynek małej maszynowni komory pd.
6. Fragment granitowego lica głowy dolnej, z lewej budynek pompowni

Opracowanie załącznika:
(data i podpis)

Luty 2013, dr hab. Miron Urbaniak

1. Miejscowość	Kędzierzyn-Koźle	5. Nazwa zabytku (jak w karcie), adres	6. Zawartość załącznika
2. Gmina	Kędzierzyn-Koźle	ZESPÓŁ ŚLUZY BLIŹNIACZEJ DWUKOMOROWEJ „SŁAWIECICE” Śluza „Sławiecice”, 47–230 Kędzierzyn-Koźle Km 15,11 Kanału Gliwickiego	Dokumentacja fotograficzna
3. Powiat	kędzierzyńsko-kozielski		
4. Województwo	opolskie		

1. Widok sterowni z maszynownią oraz małej maszynowni w głowie dolnej od strony wsch.
2. Aranżacja zieleni i widok sterowni z maszynownią w głowie dolnej od strony wsch.
3. Widok czynnej komory pn. wraz z maszynowniami głowy dolnej od wsch.
4. Fragment brukowanej nawierzchni peronu międzykomorowego z widokiem na maszynownię głowy dolnej oraz komorę pn. śluzy
5. Ściana z brusów Larsena w remontowanej komorze pd. śluzy
6. Fragment głowy dolnej przy komorze pn. śluzy z budynkiem pompowni i rurociągiem stalowym do przesyłu wody z dolnego na górne stanowisko

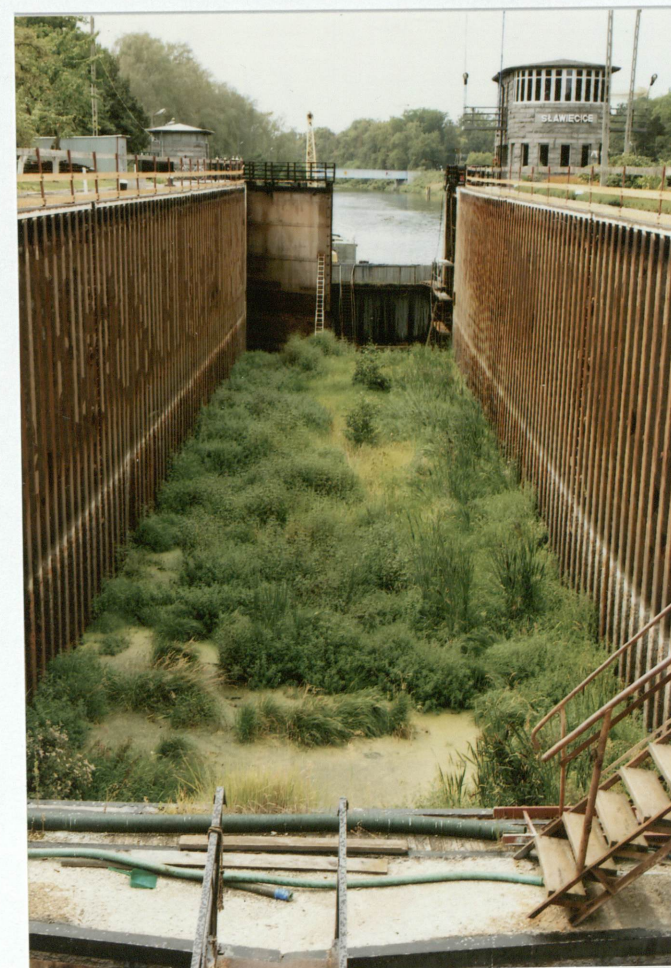

Opracowanie załącznika:
(data i podpis)

Luty 2013, dr hab. Miron Urbaniak

1. Miejscowość	Kędzierzyn-Koźle	5. Nazwa zabytku (jak w karcie), adres	6. Zawartość załącznika
2. Gmina	Kędzierzyn-Koźle	ZESPÓŁ ŚLUZY BLIŹNIACZEJ DWUKOMOROWEJ „SŁAWIĘCICE” Śluza „Sławięcice”, 47–230 Kędzierzyn-Koźle Km 15,11 Kanalu Gliwickiego	Dokumentacja fotograficzna
3. Powiat	kędzierzyńsko-kozielski		
4. Województwo	opolskie		

1. Wrota i fragment ścian komory pd. podczas remontu – głowa dolna
2. Remontowana komora pd. śluzy ze stalowymi ścianami w konstrukcji Larsena
3. Żelbetowa odbojnica i komora tłumiąca w głowie górnej śluzy w remontowanej komorze pd.
4. Brukowana nawierzchnia peronu pd. przy komorze pd. śluzy, widok na głowę górną śluzy
5. Widok od pn. zach. na maszynownię w głowie górnej śluzy, na pierwszym planie czynna komora pn. śluzy

Opracowanie załącznika:
(data i podpis)

Luty 2013, dr hab. Miron Urbaniak

1. Miejscowość	Kędzierzyn-Koźle	5. Nazwa zabytku (jak w karcie), adres	6. Zawartość załącznika
2. Gmina	Kędzierzyn-Koźle	ZESPÓŁ ŚLUZY BLIŹNIACZEJ DWUKOMOROWEJ „SŁAWIĘCICE” Śluza „Sławięcice”, 47–230 Kędzierzyn-Koźle Km 15,11 Kanału Gliwickiego	Dokumentacja fotograficzna
3. Powiat	kędzierzyńsko-kozielski		
4. Województwo	opolskie		

1. Widok awanportu i głowy górnej śluzy oraz budynków mieszkalnych od strony pn.-wsch.
2. Fragment terenu po pn. stronie śluzy z widocznym rowem – po prawej – do prowadzenia wody z pompowni na górną sekcję kanału.
3. Fragment środkowej kierownicy przy głowie górnej z maszynownią centralną, z lewej budynek mieszkalny
4. Fragment głowy górnej w strefie czynnej komory pn., na pierwszym planie maszynownia w głowie górnej
5. Budynek centralnej maszynowni na peronie międzykomorowym – widok od wsch.
6. Widok na głowę górną od zach. z peronu międzykomorowego
7. Maszynownia środkowa i przy komorze pn. w głowie górnej, aranżacja zieleni

Opracowanie załącznika:
(data i podpis)

Luty 2013, dr hab. Miron Urbaniak

1. Miejscowość	Kędzierzyn-Koźle	5. Nazwa zabytku (jak w karcie), adres ZESPÓŁ ŚLUZY BLIŹNIACZEJ DWUKOMOROWEJ „SŁAWIĘCICE” Śluza „Sławięcice”, 47–230 Kędzierzyn-Koźle Km 15,11 Kanału Gliwickiego	6. Zawartość załącznika Dokumentacja fotograficzna
2. Gmina	Kędzierzyn-Koźle		
3. Powiat	kędzierzyńsko-kozielski		
4. Województwo	opolskie		

1. Kamienna okładzina budynków maszynowni w głowie górnej, u dołu ściana komory pd.
2. Wrota wsporne z maszynownią w głowie górnej – komora pn.
3. Wpuszczanie wody do czynnej komory pn. przez odbojnicę i komorę tłumiącą w głowie górnej
4. Kładka betonowa nad upustem do kanału ulgi – widok od zach.
5. Obudowany napęd segmentu jazu 1-przęsłowego upustu do kanału ulgi
6. Betonowa rynna z segmentowym jazem od strony dolnej wody
7. Widok umocnionego koryta kanału ulgi przy jazu segmentowym

Opracowanie załącznika:
(data i podpis)

Luty 2013, dr hab. Miron Urbaniak

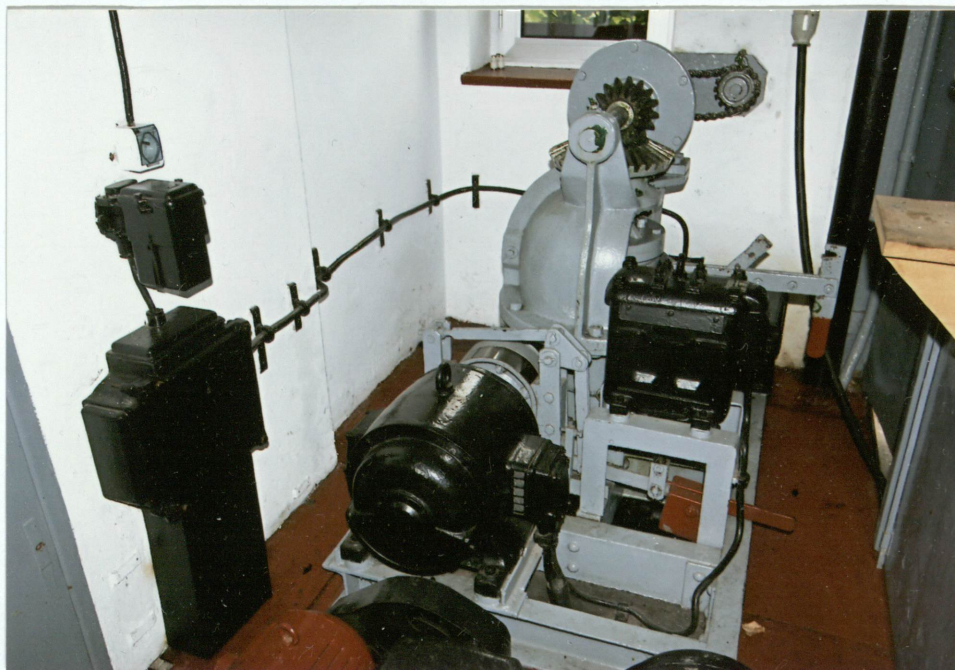
1. Miejscowość	Kędzierzyn-Koźle	5. Nazwa zabytku (jak w karcie), adres	6. Zawartość załącznika
2. Gmina	Kędzierzyn-Koźle	ZESPÓŁ ŚLUZY BLIŹNIACZEJ DWUKOMOROWEJ „SŁAWIĘCICE” Śluza „Sławięcice”, 47–230 Kędzierzyn-Koźle Km 15,11 Kanału Gliwickiego	Dokumentacja fotograficzna
3. Powiat	kędzierzyńsko-kozielski		
4. Województwo	opolskie		

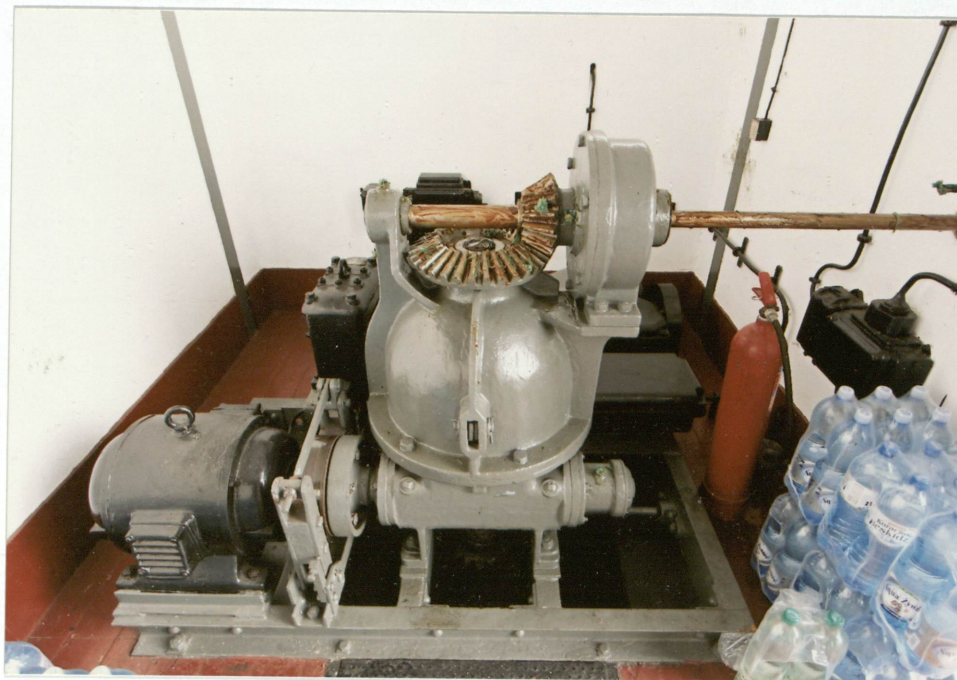
1. Wnętrze sterowni w głowie dolnej – widok na pulpit sterowniczy i parkiet klepkowy
2. Pulpit sterowniczy AEG, z lewej i prawej widoczne oryginalne kaloryfery taśmowe
3. Szafa rozdzielcza AEG w pomieszczeniu sterowni, widoczne parkiety klepkowe na podłodze
4. Szafa rozdzielcza AEG
5. Zestaw napędowy elektryczny – oryginalny (w budynku sterowni i maszynowni) dla skrzydła pd. w głowie dolnej komory pn. śluzy
6. Zestaw napędowy elektryczny – oryginalny (w budynku sterowni i maszynowni) dla skrzydła pn. w głowie dolnej komory pd. śluzy, zdemontowany silnik

Opracowanie załącznika:
(data i podpis)

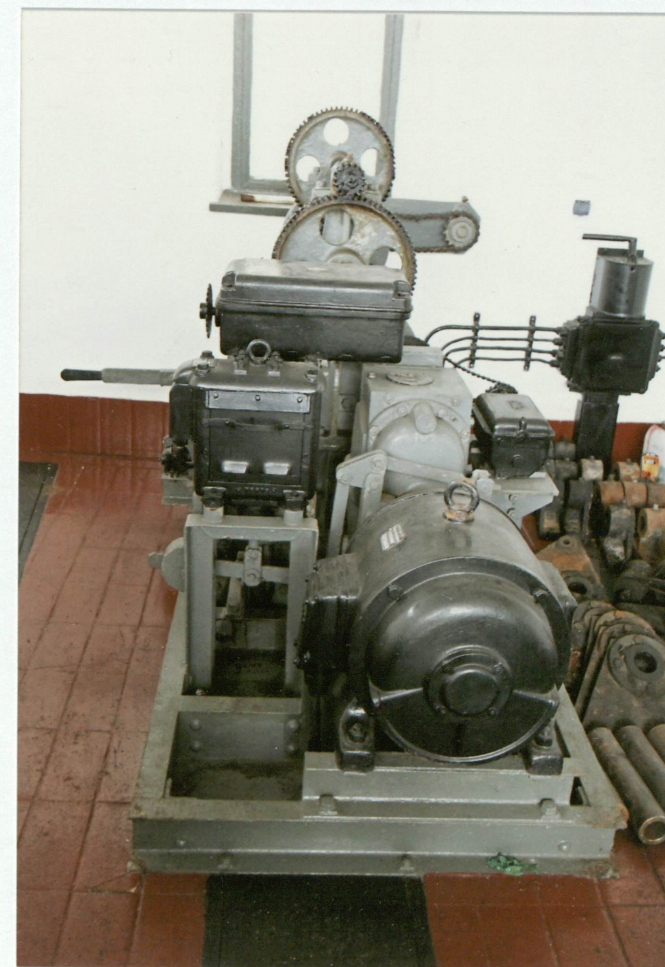
Luty 2013, dr hab. Miron Urbaniak

1. Miejscowość	Kędzierzyn-Koźle	5. Nazwa zabytku (jak w karcie), adres ZESPÓŁ ŚLUZY BLIŹNIACZEJ DWUKOMOROWEJ „SŁAWIĘCICE” Śluza „Sławięcice”, 47–230 Kędzierzyn-Koźle Km 15,11 Kanału Gliwickiego	6. Zawartość załącznika Dokumentacja fotograficzna
2. Gmina	Kędzierzyn-Koźle		
3. Powiat	kędzierzyńsko-kozielski		
4. Województwo	opolskie		

1. Oryginalny zestaw napędowy w małej maszynowni przy pn. komorze śluzy
2. Oryginalny mechaniczny zestaw napędowy w środkowej maszynowni głowy górnej do napędu zastawki międzykomorowej przy śluzowaniu oszczędnościowym
3. Oryginalny mechaniczny zestaw napędowy do zastawki międzykomorowej
4. Oryginalny mechaniczny zestaw napędowy w środkowej maszynowni głowy górnej do napędu pd. skrzydła wrót komory pn. śluzy
5. Oryginalny mechaniczny zestaw napędowy w środkowej maszynowni głowy górnej do napędu pn. skrzydła wrót komory pd. śluzy, zdemontowany silnik

Opracowanie załącznika:
(data i podpis)

Luty 2013, dr hab. Miron Urbaniak

